

הבושם של אווה בראון

(קטע מפואמה)

מְנַהֶלֶת הַמְסַעֲדָה מְסִתּוּבֶבֶת וְאוֹמֶרֶת לִי:
סְלִיחָה. כְּמַעַט שְׂכַחְתִּי שְׂאֵתָה פֶּה. מָה תִּזְמִין לְקִנּוּחַ?
אֲנִי מַחֲיֶה וְשׂוֹאֵל אוֹתָהּ: יֵשׁ לָכֶם סוּרְבָה בְּטַעַם לִים?
לֹא, הִיא אוֹמֶרֶת, אָבֵל יֵשׁ לָנוּ כּוֹכְבִּים.
אֲנִי אוֹמֵר: אִם כֵּן, נָנֵס לָבֶן בְּבִקְשָׁה.

וְהִיא שׂוֹאֵלֶת אוֹתִי: מָה קָרָה לָאֲנִי שְׂחַלְמֶת עָלָיו?
נַעֲשֶׂה פְּלִיט וְרֵץ לְפַלְשְׁתִּינָה, אוֹ לְטוֹרְקִיָּה, אוֹ לְאֻמְרִיקָה,
וְהִיָּה לְקִאוּבוֹי יְהוּדוֹן?
וְאוּלֵי קִבֵּל אֶת הָעֶנֶשׂ הַמְּגִיעַ לוֹ
וְהוֹקֵא מִפִּי אֶרְבֶּה אֶל הָרִקִּיעַ הַפּוֹלָנִי?
אוֹ שְׁעוֹר הָעֶכְזִים שָׁלוּ גָמַר כְּאֶהִיל עַל שָׂדֶה בְּמִלּוֹן זוֹל?

אֲנִי אוֹמֵר בְּלִבִּי: כָּל אֵלֶּה הֵם סוּדוֹת שְׂמִתּוֹ עִם הַלְדָּתִי.
הִיא סוֹקֶרֶת אוֹתִי שְׁנִיּוֹת אַחֲדוֹת, וְאֲנִי מִתְבַּיֵּשׁ וּמִשְׁפִּיל מִבְּטִי לְרִצְפָּה.
הַבֶּשֶׂם שְׁלֶה, הַבֶּשֶׂם שֶׁל אֹוֶה בְּרֹאוֹן, מִשְׁכָּר אוֹתִי, וְאֲנִי מִתְמַלֵּא בְּתֹאוֹה.
מָה יָכוֹל לְצִאֵת מִזֶּה?
אֲנִי מִיִּשִׁיר אֶת מִבְּטִי לְעֶבֶר פְּנִיָּה, וְעֵינִי מוֹל עֵינִיָּה.
וְעֵינִיָּה שׁוֹרְצוֹת נְמָלִים.

אֲנִי נִשְׁעֵן לְאַחֹר וְצוֹחֵק, רַק צוֹחֵק,
עַד עֶצֶם הַיּוֹם הַבֹּהִיר הַזֶּה –
רַק צוֹחֵק.